

въстанѣлъ противъ Котисъ. И когато единъ приятель забѣлѣжилъ на Котисъ, че повече заповѣдва жестоко, отколкото владѣе по царски, Котисъ му отговорилъ: „Да, съ жестокостъ обуздахъ своитѣ подданници и съ жестокостъ ги държжъ въ послушность.“ (Глед. този пасажъ отъ Stobaeus у Cary, *Histoire des rois de Thrace etc.* pag. 23).

За неговата характеристика любопитенъ е разказътъ на Плутарха (*Apophthegmata I.* 207., 20. ed. Firmin Didot): „На одного, който му подарилъ пантеръ, Котисъ въ замѣна подарилъ лъвъ. Той отъ природа билъ гнѣвливъ и строго наказвалъ простѣшкитѣ на своитѣ служители; веднажъ когато единъ приятель, като даръ му поднесълъ тънки и твърдѣ кръхки вази, но при това изящно и изкустно украсени съ рѣзби, Котисъ възнаградилъ и него съ дарове, ала подаренитѣ вази изпотрошилъ самъ, като казвалъ, че го е страхъ, да не би твърдѣ жестоко да накаже слугитѣ си, ако би тѣ да ги счупжтъ.“

Но при все това Котисъ билъ дѣтеленъ владѣтель и хитъръ дипломатъ и, както неговиятъ по-младъ съврѣменникъ Филипъ II. Македонски, така и той давалъ на политиката си направление споредъ благоприятнитѣ нему обстоятелства. Щомъ се намѣрилъ въ споръ съ нѣкой тракийски князь или непокоренъ васалъ, веднага общавалъ на атинянитѣ златни планини; когато обаче станѣлъ господаръ на положението, не се стѣснявалъ ни най-малко да напада атинскитѣ владѣния въ Тракия и атинскитѣ съюзници.

Съ такива поне чѣрти рисува характера на Котисъ Демостенесъ въ една отъ своитѣ рѣчи, като казва: „Котисъ, като имаше споръ съ нѣкого, пратеници пращаше и готовъ бѣше всичко да направи и тогава усѣщаше, доколко е безполезно да воюва противъ нашата държава, но когато имаше Тракия подъ властѣта си, прѣвземаше нашитѣ градове, нападнаше ги и въ пиянство свирѣпствуваше най-много противъ себе си, сетнѣ и противъ насъ, и нашата земя си подчиняваше.“¹⁾

Нѣма съмнѣние, че Котисъ, като искалъ да стѣпи на прѣстола като самодържецъ на цѣла Тракия, срѣщналъ съперници, които трѣбало да покори на сила; и по-послѣ, когато вече станѣлъ царъ, не рѣдко се случвали въстания противъ този насилственъ владѣтель.

Въ борбитѣ, които послѣдвали неговото възцаряване, изпърво атинянитѣ подъ началството на Ификрата били противници на Котисъ, но той като хитъръ дипломатъ наскоро сполучилъ да увѣри не само Ификрата, но и атинянитѣ, че неговото приятелство не може да бѣде освѣнъ полезно и износно за тѣхъ. Заради това атинянитѣ не само сключили миръ съ Котисъ, но до толкова се увлѣкли съ неговитѣ хубави общания и ласкателни думи, щото удостоили него и неговитѣ потомци съ атическо гражданско право и въ знакъ на това отличие му подарили златни вѣнци.

¹⁾ Demosthenes, *Contra Aristocratem*, 114: Κότις, ἥνικα μὲν στασιάζοι πρὸς τινὰς, πρῶτος πέμπων ἅπαντα ποιεῖν ἔτοιμος ἦν, καὶ τότε ἠσθάνετο, ὡς ἀλυσιτελὲς τὸ τῇ πόλει πολεμεῖν, ἐπειδὴ δ' οὐκ αὐτῷ τὴν Θράκην ἔχοι, καταλαμβάνε τὰς πόλεις, ἡδίκαι, μεθ' οὗον ἐπαρφύνει μάλιστα μὲν εἰς αὐτὸν, εἶτα καὶ εἰς ἡμᾶς, τὴν χώραν ἐποικίδ' ἑαυτοῦ.